

Gyertyafény

gyermeknek

A Rákosszentmihály-Sashalmi Evangélikus Egyházközség lapja
21. évfolyam 1. szám

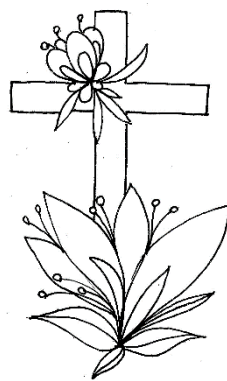
2021. Húsvét

A szívem megtölti Isten a szeretetével

Kedves Gyermek! Tudom az Isten nagyon szeret Téged! Ott van a bátorító szavakban, varázslatos jelenben, szeretet cselekedetekben, ajándékozás pillanataiban, vigasztaló érintésekben. Mennyire érzed a mai napon, hogy szeret a Mindenható? Kicsit érzékeled? Nagyon? Hiszem Isten megtölti a szíved szeretetével, amikor tartasz pár csendes percet. Csendre van szükség, hogy teljesen tele lehessen a szeretettankod. A böjt azaz időszak az életedben, amikor több figyelmet fordíthatsz Istenre. A templomban az oltárterítő színe lila a lelki elmélyülés színe. Esténként lepihensz, mert elfáradtál a lelkednek is szüksége van a békességre. Az imádság után megérezheted a szíved békességét. A történet, amit olvashatsz a Gyertyafény újságba a feltételnélküli szeretetről szól.

Áldott olvasást, Isten megtapasztalását kívánom böjti utadon haladva Jézus Krisztus feltámadásának ünnepe felé!

Börönte Márta

Értékes vagy

A foltmanók kicsi faemberek voltak. Mindegyik faembert egy Éli nevű fafaragó készítette, akinek műhelye a falu feletti hegy tetején állt. Mindegyik

foltmanó más és más volt. Némelyiknek hosszú orra volt, a másiknak nagy szeme, néhányan közülük magasak voltak, mások pedig alacsonyak. Volt,

aki kalapot viselt közülük, mások kabátban jártak. De mindnyájukat ugyanaz a fafaragó készítette, és mindannyian ugyanabban a faluban éltek.

A foltmanók mindennap reggeltől estig ugyanazt csinálták: matricákat ragasztgattak egymásra.

Mindegyiküknek volt két doboza: az egyikben arany csillagok voltak, a másikban pedig szürke pontocskák. A foltmanók városszerte mást se csináltak, csak naphosszat ezeket a csillagokat és pontokat ragasztgatták egymásra. A szépek, akiknek a fájuk sima volt, a festésük pedig jó, mindig csillagot kaptak. De ha valakinek a fája durva volt, vagy a festék lepergett róla, szürke pontokat kapott a többi foltmanótól. Az okosak is csillagokat kaptak, meg azok is, akik nagy botokat tudtak a fejük fölé emelni, vagy át tudtak ugrani magas dobozokat. Voltak olyanok is, akik nagy szavakat tudtak mondani, vagy éppen szépen tudtak énekelni; a foltmanók ezeknek is csillagokat adtak, amelyik némelyik foltmanót már teljesen beborították. Amikor csillagot kaptak, a foltmanókat olyan jó érzés töltötte el, hogy gyorsan csináltak megint valamit, hogy újfent kapjanak egy csillagot.

Mások ellenben csak keveset tudtak felmutatni, s így szürke pontokat kaptak. Pancsinelló is ilyen volt. Bár ő is megpróbált magasra ugrani, mint a többiek, de mindig elesett. Amikor elesett, a többiek köréje gyűltek, és szürke pontokat adtak neki. Néha, egy-egy ilyen szerencsétlen esés során Pancsinellónak megsérült a fája - ekkor a többiektől újabb szürke pontokat

kapott. Ilyenkor próbálta megmagyarázni, hogy miért esett el, de mentegetőzése esetenül sült el, és végül újabb szürke pontokat adtak neki. Egy idő után Pancsinellónak olyan sok szürke pontja lett, hogy az utcára sem akart kimenni. Attól félt, hogy valamit rosszul fog csinálni - mondjuk otthon felejtí a kalapját vagy belelép egy tócsába - és akkor a foltmanók megint egy újabb szürke ponttal válaszolnak.

„Megérdemli a sok szürke pontot.” - helyeselték a faemberek.

„Nem jó faember.”

Egy idő után Pancsinelló hitt nekik.

„Nem vagyok jó foltmanó.” - mondogatta.

Ha néha mégis elment hazulról, olyan foltmanók társaságát kereste, akiknek szintén sok szürke pontja volt. Közöttük jobban érezte magát.

Egy napon találkozott egy olyan foltmanóval, akihez fogható azelőtt még soha nem látott. Nem voltak rajta se szürke pontok, se pedig csillagok. Csak egyszerűen fa volt. Krisztinának hívták. Na nem mintha a foltmanók nem próbáltak volna meg rá is matricákat ragasztani, de a matricák egyszerűen nem ragadtak rá. Néhányan csodálták Krisztinát, mivel nem voltak rajta ilyen pontocskák, s rohantak hozzá, hogy

csillagokat aggassanak rá. De azok leestek róla. Mások lenézték, mivel nem voltak rajta csillagok, és szürke pontot nyomtak rá, ám azok is leperegtek.

„Ilyen szeretnék lenni. - gondolta Pancsinelló. - Nincs szükségem senkinek a bélyegére.”

Megkérdezte tehát a matrica nélküli foltmanókat, hogy neki hogy sikerült ezt megcsinálni.

– Könnyen. - felelte Krisztina. - Mindennap elmegyek, és meglátogatok Élit.

– Élit?

– Igen, Élit, a fafaragót. Ott vagytok vele a műhelyben.

– Miért?

– Hát miért nem jössz és nézed meg te magad? Menj fel a hegyre, ő ott van. - s ezzel a matrica nélküli wimex megfordult és tovább ugrált.

– De biztosan nem is akar majd velem találkozni! - kiabálta Pancsinelló, de Krisztina nem hallotta meg.

Pancsinelló hát hazament. Leült az ablaknál, és nézte a faembereket, amint buzgón sürögtek-forogtak, és adogatták a csillagokat és pontokat.

– Ez így nem jó. - motyogta magában, és elhatározta, hogy meglátogatja Élit.

Felment a szűk ösvényen a hegytetőre, és belépett a műhelybe. Fa szemei kerekre nyíltak a csodálkozástól, mikor meglátta a hatalmas méreteket. A szék

akkora volt, mint ő maga. Lábujjhegyre kellett állnia, hogy ráláthasson a munkaasztalra. A kalapács olyan hosszú volt, mint a karja. Pancsinelló nagyot nyelt.

– Itt aztán nem maradok - gondolta és megfordult, hogy elmenjen.

Ekkor hallotta, hogy valaki a nevéen szólítja.

– Pancsinelló!

A hang mély volt és erős. Pancsinelló megállt.

– Pancsinelló! Milyen jó, hogy látlak! Gyere, hadd nézzelek meg!

– Te tudod a nevem? - kérdezte a kis foltmanó.

– Hát persze. Én készítettelek.

Éli lehajolt, felvette, és egy padra ültette.

– Hmmm... - mondta a készítő elgondolkodva. - Úgy látszik, rossz

jegyeket kaptál.

– Én nem akartam, Éli, igazán mindent megpróbáltam...

– Ó, előttem nem kell védekezned, gyermekem. Engem nem érdekel, hogy a többi foltmanó mit gondol.

– Nem?

– Nem. És téged se kéne, hogy érdekeljen. Kik ők, hogy csillagokat meg szürke pontokat osztogatnak? Ők is foltmanók, ugyanúgy, mint te! Az, hogy ők mit gondolnak az nem számít, Pancsinelló. Csak az számít, hogy én mit

gondolok. És én úgy gondolom, hogy te nagyon értékes vagy.

Pancsinelló nevetett.

– Én? Érdekes? Dehát én nem is tudok gyorsan menni, nem tudok ugrálni, jön le rólam a festék... Miért vagyok fontos neked?

Éli Pancsinellóra tette a kezét, és nagyon lassan így szólt:

– Azért, mert az enyém vagy. Ezért vagy nekem fontos.

Pancsanellóra még soha senki nem nézett így. Legkevésbé nem az alkotója. Azt se tudta, mit mondjon.

– Mindennap vártam, hogy elgyere - magyarázta Éli.

– Azért jöttem el, mert találkoztam valakivel, akin nem voltak bélyegek.

– Tudom, ő már beszélt nekem rólad.

– Miért nem ragadnak rá matricák?

– Azért, mert eldöntötte, hogy az, amit én gondolok őróla, fontosabb neki, mint amit az emberek gondolnak. A matricák csak akkor ragadnak, ha hagyod őket.

– Micsoda?– A matricák csak akkor ragadnak, ha azok fontosak neked. Minél inkább bízol a szeretetemben, annál kevésbé lesznek fontosak a matricák.

– Nem vagyok benne biztos, hogy értem-e, amit mondasz.

– Majd megérted. De az időbe fog telni. Sok matricád van. Most csak annyi a teendő, hogy gyere el hozzám mindennap. És hadd emlékeztesselek arra, hogy én törődöm veled. - Éli leemelte Pancsinellót a padról, és letette a földre.

– Ne felejtsd el! - szólt utána Éli, miközben a foltmanó kilépett a házból - te értékes vagy, mert én alkottalak téged. És én nem tévedek.

Pancsinelló nem állt meg, de a szívében ezt gondolta: „Azt hiszem, ezt komolyan mondja.” És amikor ez megfogalmazódott benne, egy szürke pont lehullott a földre.

Max Lucado írása nyomán

Rákosszentmihály-Sashalmi Evangélikus Egyházközség

1161 Budapest, Hősök tere 10-11. • Telefon/Fax: 405-4877 (hétköznapi 9-20 óráig)
Fogadóóra: kedd, péntek 16-18 óráig. (Előzetes egyeztetés után.) Csütörtök szabadnap.

OTP átutalási szám: 11716008-22462655

A gyülekezet honlapja: www.rsee.hu

A gyülekezet alapítványa: **Csillaggyertyafény • www.csillaggyertyafeny.hu**

Alapítványunk adatai adományokhoz, 1%-os felajánlásokhoz:
adószám: 18197316-1-42 , számlaszám: 11716008-20188511